

Za Novo leto.

(Majhnemu Jančku.)

Veš kaj, dragi Janček moj?
Novo leto je prišlo.
Kdaj je prišlo?
Žjutraj kar in kar nocoj;
saj ne veš ti prav, kako.
Ti si pančkal kakor snop,
lepe si užival sne —
čas pa ti je kopal grob,
ali nisi se zavedal,
kaj prinese grob ti vse?
Zazori ti življenja raj,
morda peklo zazija,

vse prebiješ sam tedaj.
Bog ti dosti daj srca,
mnogo bistrega duha,
Bog, ki velel je nekoč:
„Majhna deca, k meni!“
Saj deli dobrotno moč
tvoji duši čisti,
od Njega rojeni.
Veš kaj, dragi Janček moj,
bodi srečen in vesel,
da je bil dober Miklavž s teboj
in da te hudobni parkelj ni vzel!

Anton Medved.

Tonček.

Spisal Andrej Rapè.

Poreden ni bil Lorenčev Tonček. Tudi v šolo ni nerad hodil. Rekli bi skoro, da je prav z veseljem zahajal tja, da mu postavijo glavo na pravo mesto, kakor so rekali njegov ded. Tudi ubogljiv je bil. Nalog ni pozabil izdelovati doma. No, pa če se je ravno kdaj kaj takega pripetilo, to tudi še ni bilo Bog ve kak greh. Nekaj pa je imel napačnega na sebi, kar pa vem, da ima marsikateri tudi izmed vas. Veste kaj? Ledu, tistega gladkega, spolzkega ni mogel videti, pa celih črevljev tudi ne.

V šoli so učitelj prepovedali, drsati se na poti domov grede. Kdo pa bi se ne, ko je tako lepa prilika, ko so tako lepe drse po Skrhaniji! Pa to, to! Cesta drži skozi gozd in nizdol, nizdol . . . Kako hitro pa je človek tudi spodaj! To je nekaj! Smrekovih vej imata s Časlovim Anžetom vedno v Skrhaniji vrhu klanca pripravljenih. Pa ko prideta do klanca iz šole, tedaj pa kar veje podse in zdrčita nizdol kot najboljša jahalca na iskrih konjih. Pod klanecm teče Vrševnik. Majhen potok je to. In večkrat se prigodi, da sta njiju konja iz smrekovih vej muhasta. Tonček vpije časih na vse grlo „bistahor“, pa konj le sili „tihot“ v potok. Tako pa se pripeti večkrat, da prijezdi ta ali oni nehote k ribicam v vas. Seveda jo užge potem domov, kakor bi kuril za njim. Doma pa nista ob takih mokrih prilikah tudi ateja brez tistega mazila, ki nevšečno žge po sedalu.